

[Aksel Larsen.]

ning for meget af det, regeringen gør, eller det, den undlader at gøre, og den har jo ikke fået noget tilsagn fra det, man kunne kalde flertallet i udvalget, om, at man vil gå med til det bebudede lovforslag eller de bebudede foranstaltninger, som man iøvrigt ikke ved nærmere om.

Hvis regeringen havde alvorlige hensigter i så henseende, hvis dens hensigter ikke var af samme art som dem, der blev afsløret i maj 1940, da vi fik lønstop, lønedsættelser, arbejds- og forligsnævn og samtidig løfter om udbyttebegrænsning — da dette blev omsat i praksis, viste det sig ikke at betyde noget — ville regeringen nu have optrådt på en anden måde; så ville den være kommet til folketinget og have sagt: vi kan ikke have, at pris- og omkostningsniveauet her i landet ustandselig stiger, og at inflationen marcherer videre frem; vi har efter svære overvejelser overvundet os selv til at foreslå noget, som vi godt ved er forkert, nemlig at ophøje forligsmandens forslag til lov, men vi vil kun gøre det på betingelse af, at vi får et pris- og avancestop, og derfor kommer vi samtidig med et forslag til lov om noget sådant, og vi forlanger dette forslag vedtaget, før vi går med til, at mæglingforslaget ophøjes til lov.

Hvis regeringen havde optrådt på den måde, kunne man endda forstå det; så havde man virkelig kunnet få et indtryk af, at der var en god vilje til at sikre, at der blev grebet ind mod stigende priser og avancer. Men regeringen har ikke gjort dette. Den siger: vi vil nu, endda på vort eget initiativ, ophøje et urimelig dårligt mæglingforslag til lov, skønt det er forkastet med stort flertal af arbejderne, og så vil vi om nogle dage, når vi har hittet ud af, hvordan vi vil udforme det, komme med et forslag til pris- og avancelov, som vi vil overlade til folketingets nåde eller unåde. Ja, når man gør sådan, optræder man ikke med nogen styrke, og så er det svært at tro, at man sætter noget ind på at nå noget ad den vej.

Måske burde jeg under førstebehandlingen have givet regeringen et godt råd — ja, jeg gav den naturligvis nogle gode råd, men der var et, jeg ikke gav den; det var nu også, fordi jeg tænkte, at det kunne regeringen selv finde ud af, men det er åbenbart, at det har den ikke fundet ud

af, og så skal jeg rykke ud med det. Regeringen foregiver, at den er bange for at blive styrtet, og i det omfang, man kan drive agitation, siger man til arbejderne, som man sagde det under afstemningen: I må endelig stemme ja, for ellers vælter regeringen, eller også kommer der tvungen voldgift. Man vil stadigvæk køre frem med dette, at regeringens liv er i fare, og i denne forbindelse er det, jeg vil sige, at bortset fra, at jeg aldeles ikke tror, regeringens liv er i fare — jeg ved nemlig som så mange andre her i salen, hvordan stemningen i virkeligheden er, og jeg ved, at selvom der er nogle, der ruller med musklerne og holder stærke taler, er de såmænd slet ikke så syge efter at styre regeringen lige for tiden — tror jeg, at regeringen, hvis den havde haft god vilje, hvis den ville have optrådt, som en arbejderregering bør optræde, kunne have fulgt den finske socialdemokratiske regerings eksempel. I Finland var der jo storkonflikt; det var meget store lønkrav, arbejderne stillede, og det endte med, at de fik dem opfyldt ved regeringsindgreb. Det var ikke så let for den finske regering at komme igennem med det, men så erklærede den: hvis regeringen ikke får tilslutning til at give disse lønforhøjelser til arbejderne, agter regeringen at gå af og udskrive valg. Så fik den lov til at gennemføre dem.

Det råd, jeg vil give regeringen, er, at den skal benytte lejligheden — selvom det er sent — til at bakke ud af denne her historie og gå over på den linie, vi kommunist repræsenterer, og sige: lad parterne begynde at forhandle påny og se at nå til et resultat, og det skal arbejdsgiverforeningens ledere vide, at denne regering holder med arbejderne og ikke vil gå imod dem.

Hvis der så skulle blive gjort forsøg på ad parlamentarisk vej at gennemføre noget imod regeringens vilje, med ophøjelse af et mæglingforslag til lov, tvungen voldgift eller noget lignende, må regeringen erklære, at den agter at udskrive valg og forelægge sagen for vælgerne. En sådan forholdsregel ville gøre det umuligt for det såkaldte borgerlige flertal her i tinget imod regeringens vilje at gennemføre et indgreb imod arbejderne. Jeg kan forsikre regeringen om, at en sådan optræden ville begejstre alle